

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: T.H., nar. „X“, zastoupený JUDr. Martinem Týle, advokátem** se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2014, č.j. KrÚ 21366/2014/ODSH/13,
t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce nemá **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 1. 2014, č.j. OSA/P-694/13-D/21, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čehož se měl žalobce dopustit tím, že: „...dne 2. 5. 2013 v době okolo 7:53 hodin jel jako cyklista po chodníku v ulici nám. Čs. Legií, v obci Pardubice, v okolí zdejší fontány umístěné uprostřed parku, byť zde není komunikace

označena jako stezka pro cyklisty, tedy jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) § 125c zákona o provozu na pozemních komunikacích, porušil povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, konkrétně stanovenou § 53/2 zákona o provozu na pozemních komunikacích.“ Za uvedený přestupek mu byla podle § 11 a § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou.

Žalobní body:

Skutek není v rozporu s ustanovením § 77 správního řádu dostatečně vymezen, a to zejména označením místa jeho spáchání, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno, že cyklista jel po chodníku v ulici nám. Čs. Legií, když původně byl v příkazu skutek popsán tak, že obviněný jel ve směru jízdy od ulice Smilova do ulice Nerudova. Dle žalobce není zřejmý směr jízdy. Dle svého tvrzení jel žalobce z ulice Štefánikova do ulice Havlíčkova, dle svědkyně strážnice P.N. měl jet z ulice Smilova a mířit do ulice Nerudova. Žalobce přitom namítá, že na náměstí Čs. legií se nachází rovněž komunikace, po níž je jízda na kole dovolena.

V rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu nebylo při hodnocení důkazů přihlédnuto ke všemu, co vyšlo najevo.

Dle žalobce není jednání, které mu je kladeno za vinu, prokázáno.

Žalobce popírá relevanci „oznámení o přestupku“ a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 6 As 22/2013 ze dne 22. 5. 2013 tvrdí, že měly být provedeny výslechy všech zasahujících strážníků. Žalobce zdůraznil, že správní orgán nemůže vycházet z doznání žalobce, natož z toho, že: „...obviněný v podaném odporu i ve své výpovědi připustil, že v uvedenou dobu a na uvedeném místě jel na kole.“ Dle žalobce není z videozáznamu zřejmé, že by se mělo jednat o osobu žalobce.

Výpověď strážnice N. byla zpochybněna s tím, že ode dne údajného spáchání přestupku do výslechu svědkyně uplynulo pět a půl měsíce, zejména si svědkyně nepamatovala, že žalobce měl mít tmavé oblečení. Žalobce přitom odkázal na rozsudek NSS č.j. 2 As 46/2005-55 ze dne 24. 5. 2006, podle kterého: „...je správní orgán povinen postavit nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout.“ Dále žalobce odkázal na rozsudek č.j. 4 As 28/2010-56 ze dne 23.11.2010 s tím, že žalobce není povinen označovat jinou osobu jako osobu přestupce (reakce žalobce na žalovaným citovaný rozsudek NSS č.j. 4 As 28/2010-56 ze dne 23.11.2010). Žalobce přitom tvrdí, že pouze z výslechu svědkyně N. vyplývá, že se přestupkového jednání měl dopustit právě žalobce.

Žalobce navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na názoru prezentovaném v žalovaném rozhodnutí, podtrhl totožnost žalobních námitek s odvolacími námitkami s tím, že svědkyně N. jednoznačně potvrdila totožnost žalobce jako přestupce. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Podle „Záznamu o podezření z PŘESTUPKU“ ze dne 2. 5. 2013 se žalobce dopustil shora uvedeného přestupku, když jeho totožnost byla ověřena dle občanského průkazu. V záznamu je uvedeno datum narození, a trvalé bydliště žalobce s tím, že podezřelý se odmítl podepsat a vyjádřit; jsou zde uvedena jména strážníků: P.N. a H.K.. Z „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku“ sepsaného dne 2. 5. 2013 P.N. je zjevné, že přestupce, v němž byl ztotožněn žalobce, vyjel z ul. Smilova a pokračoval po chodníku, který vede přes park na náměstí k ulici Nerudova. Dne 24. 10. 2013 se ve věci podezření z přestupku konalo ústní jednání. Při tomto jednání žalobce uvedl, že jel směrem od ulice Štefánikova a mířil do ulice Havlíčkova, viděl, jak u fontány stojí tři strážníci a paní s kolem, slezl z kola a k nim došel pěšky. Při jednání byl proveden důkaz videozáznamem a shora uvedenými listinami založenými ve správním spise. K videozáznamu žalobce uvedl, že na něm může být kdokoli. Na přímý dotaz správního orgánu žalobce nenavrhl doplnění dokazování. Z výpovědi svědkyně N. je zjevné, že: „Pan H. jel přes chodník, přes náměstí, kde není značena cyklostezka.“ Dle svědkyně jel z ulice Smilova „nejspíše“ do ulice Nerudova. Potvrdila, že jej poznává a že byl ztotožněn dle občanského průkazu.

Správní orgán prvního stupně opřel svoje rozhodnutí zejména o výpověď svědkyně N., která žalobce při ústním jednání označila za přestupce, videozáznam a rovněž o doznání samotného žalobce o tom, že v rozhodnou dobu jel na kole v okolí fontány.

Na základě odvolání žalobce bylo vydáno rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu zákonnosti v této věci. Již v odvolání žalobce shodně jako v žalobě sporoval přezkoumatelnost výroku rozhodnutí, s ohledem na označení místa spáchání přestupku a dále sporoval to, že byl skutkový stav zjištěn bez jakýchkoliv pochybností, výpověď svědkyně označil za nevěrohodnou s odůvodněním, že od údajně spáchaného přestupku uplynula doba delší pěti měsíců.

Žalovaný v potvrzujícím rozhodnutí dospěl k závěru, že o vině žalobce nejsou žádné důvodné pochybnosti, přičemž zdůraznil, že není rozhodující, jakým směrem, tedy kam žalobce na kole jel, nýbrž je rozhodující, že jel na kole po chodníku, což je jednoznačně potvrzeno výpovědí svědkyně a videozáznamem.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí po provedeném jednání, a to v mezích žalobních bodů v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a stejně tak s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nicméně k jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

- Skutek není v rozporu s ustanovením § 77 správního řádu dostatečně vymezen, a to zejména označením místa jeho spáchání, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Účelem řádného vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí je jeho nezaměnitelnost, tedy „*udržitelnost*“ totožnosti skutku. Krajský soud je toho názoru, že v dané věci, kdy bylo postihnuto jednání přestupce spočívající v jízdě na kole po chodníku, je jeho jednání dostatečně vymezeno popisem uvedeným v rozhodnutí správního orgánu, jak je citováno shora v tomto rozsudku. Vedle osobního a časového vymezení je skutek vymezen místně: „...*po chodníku v ulici nám. Čs. Legií, v obci Pardubice, v okolí zdejší fontány umístěné uprostřed parku, byť zde není komunikace označena jako stezka pro cyklisty*“ Není přitom zásadní, odkud žalobce přijel a kterým směrem hodlal pokračovat. To, že se žalobce ve vymezeném prostoru po chodníku skutečně na kole pohyboval, bylo prokázáno jednak videozáznamem, kde je zaznamenán čas a ze kterého je zřejmé, že žalobce sesedl z kola. Následně je z videozáznamu zřejmý rovněž průběh řešení přestupku včetně ztotožnění přestupce, tedy ve shodě s tím, co uvedla svědkyně N. Namítal-li žalobce rozpor s vymezením skutku (a to pouze místním) uvedeným v příkazu, nelze takovou námitku považovat za relevantní ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí, neboť příkaz byl zrušen včasným podáním odporu. Podstatné je, že bylo prokázáno, že žalobce jel ve vymezeném prostoru na chodníku, nikoliv po komunikaci s označením cyklostezky či po jiné komunikaci, kde by taková jízda byla v souladu se zákonem. Námitka proto není důvodná.

V rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu nebylo při hodnocení důkazů přihlédnuto ke všemu, co vyšlo najevo.

Krajský soud nesdílí tento právní náhled žalobce. Skutek byl jednoznačně prokázán výpovědí strážnice N. a videozáznamem. Žalobce kromě toho, že poukázal na dobu delší pěti měsíců, které uplynuly od údajného spáchání přestupku do výsledku svědkyně, neuvedl žádné

relevantní okolnosti, které by měly založit důvod nevěrohodnosti svědkyně. Za důvodné okolnosti krajský soud rozhodně nepovažuje to, že si svědkyně přesně nepamatovala tmavé oblečení žalobce. Žalobcem navrhovaný výslech dalších zasahujících strážnic vyhodnotil krajský soud jako nadbytečný, neboť svědeckou výpověď strážnice N. považuje za věrohodnou a ve vztahu k prokázání rozhodných okolností ve věci za plně dostačující. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že přestupce byl ztotožněn na základě občanského průkazu, jak je zřejmé z obsahu správního spisu a dále, že nebyl shledán (ani tvrzen žalobou) žádný důvod, který by svědčil o případné podjatosti strážnice N.

Pokud se žalobce odkazuje na rozsudek NSS č.j. 2 As 46/2005-55 ze dne 24. 5. 2006, pak krajský soud musí konstatovat, že v této před krajským soudem projednávané věci není dána existence v judikované věci presumované „*rozumné pochybnosti*“, t.j. dle krajského soudu je vyloučeno, a to právě s ohledem na pořízený videozáznam a identifikaci žalobce svědkyní, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce.

Krajský soud se tak po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. října 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová